

LBRIS

We know
books

JULIANA STONE

BĂIETII CĂ ȚINE

Traducere din limba engleză și note
de Diana Geacă

forteen | 2021

Monroe

Bunică-mea mi-a spus cândva, pe când aveam unsprezece ani, că pot să fac orice îmi pun în cap. O spusese cu toată convingerea în timp ce turna niște ceai rece în pahare, pentru mine și pentru ea, în după-amiaza aceea toridă.

Era genul de după-amiază în care aerul sfârâie și face hainele să se lipească de tine. Genul de după-amiază care-ți face pielea lipicioasă și îți adoarme mușchii. Îmi amintesc că păsările amuțiseră, dar lăcustele încă țârâiau ca niște drujbe minuscule.

Ciudat... Ce lucruri mărunte îți amintești fără să vrei și, dimpotrivă, ce lucruri nu poți uita, oricât de mult ai încerca!

În după-amiaza cu pricina, stăteam pe terasa din fața casei sale, în ploaie. Zambilele bunică-mii stăteau aplecate sub greutatea apei, iar cele două pisici ale ei, Mimi și Roger, se făcuseră covrig la picioarele noastre. Sunt convinsă că purtam niște haine la modă, luate din New York, care se potriveau ca nuca-n perete cu Louisiana în luna august, și că bunica Blackwell era îmbrăcată cu ceea ce îi plăcea să numească „straie dichisite, de un rafinament sudic“, adică haine făcute din bumbac în loc de pânză de in sau mătase.

Ne-am făcut comode pe scaune și am început să pălăvrăgim despre echipa de fotbal. I-am spus cât de mult voiam să ajung jucător titular, iar ea mi-a zis că orice e posibil dacă mă ambiționez. Bineînțeles că am crezut-o; vorbele ei au stârnit în mine tot entuziasmul pe care îl poate simți un copil de unsprezece ani care nu a fost rănit sau dezamăgit niciodată.

Și de ce să n-o cred? Era bunică-mea, iar bunică-mea nu se înșela niciodată.

Am făcut tot ce-am putut și am intrat în echipă.

Dar asta a fost înainte de Malcolm. Înainte de anul ăsta îngrozitor, care tocmai s-a încheiat. A fost înainte să aflui că farmecul vieții mele se poate risipi. Că durerea poate intra în rutina fiecărei zile și că fericirea e doar un cuvânt care nu înseamnă nimic.

Iar acum, la vârsta înaintată de șaisprezece ani jumate, nu mai știu în ce cred și nu cred că o să fiu vreodată vindecată.

Nu e ca și cum nu am încercat.

Am făcut terapie individuală. Am făcut terapie de grup. Am citit cărțile pe care trebuia să le citesc, am făcut exercițiile de relaxare, care mi se păreau stupide, și am luat pastilele pe care mi le-au dat.

De fapt, îmi plăcea mult că pastiluțele alea albastre mă făceau să nu mai simt nimic – nu era o stare chiar diferită față de starea mea obișnuită, dar nimicul indus de pastile e mult mai bun decât nimicul real, copleșitor, cu care am tot trăit.

Presupun că de-asta m-au făcut să renunț la ele. „Dependentă“ nu era un cuvânt pe care mama și-ar fi dorit să-l adauge la impresionanta listă cu tot ce era în neregulă la mine.

Vreau să spun că... am făcut tot ce se poate. Am încercat.

Doar că e greu să reușești când nu-ți pasă cu adevărat și, oricât de mult îmi doresc să mă fac bine pentru părinții mei, nu pot să îmi impun să-mi pese. Nici măcar de dragul lor. Terapeutul meu spune că, înainte de toate, trebuie să îmi pese de mine.

Și tocmai aici e problema. E o situație fără ieșire. Nu-mi mai pasă, pur și simplu. Nu îmi mai pasă cu adevărat.

Cu toate astea, sunt momente în care, dacă încerc din răsuferință, când închid ochii pot să simt mirosul ploii. Trebuie să spun însă că nu e vorba de o ploaie oarecare, ci de ploaia aceea din după-amiaza aia de demult.

Ploaia bunică-mii.

— Monroe, mă duc în oraș peste câteva minute. Vrei să mergi cu mine?

M-am întors spre ea în timp ce intra în bucătărie. Era aproape amiază, iar eu stăteam la masă de vreo oră, încercând să mă hotărâsc dacă să mănânc perele din castronul pe care mi-l adusese mai devreme sau dacă să le pun înapoi în frigider.

Îmi plăceau perele. Îmi plăceau chiar foarte mult. Doar că nu prea mi-era foame.

— Ăăă, cred că mai stau pe aici, dacă nu te superi.

Bunică-mea și-a pus poșeta pe masă. M-am prefăcut că nu bag de seamă atenția cu care se uită la părul meu. Mi-l prinsesem în coadă cu o zi înainte – sau poate cu două –, pentru că nu voiam să-mi bat capul cu el. Nu mă mai pieptănasem de atunci.

A arătat cu degetul spre castronul din fața mea, ridicând din sprâncene în chip de întrebare, a așteptat o jumătate de secundă și apoi l-a luat și l-a pus pe bufet. A scos o folie de plastic din sertar și a acoperit perele, după care le-a băgat în frigider.

S-a întors spre mine, sprijinindu-se de bufet. O clipă, ne-am uitat una la alta în tăcere.

Ajunsesem cu o săptămână în urmă și nu purtaserăm încă vreo conversație în adevăratul sens al cuvântului – ca aceea pe care o simțeam venind. Gândul la ea îmi făcea stomacul să se strângă ghem.

Părul lung al bunică-mii era strâns și prins la ceață cu o clamă; șuvițele argintii străluceau în lumina soarelui care se revărsa pe fereastra de deasupra chiuvetei. Se dăduse cu un ruj roz și purta o fustă crem, simplă, care se oprea la vreo trei centimetri deasupra genunchilor, o bluză verde, de culoarea mușchiului de copaci, și sandale cu toc jos, decupate la vârf, care îi completau ținuta. În urechi avea cercei cu perlă, iar la gât îi atârna un pandantiv asortat. Era o alegere făcută cu gust, exact cum te-ai aștepta de la bunică-mea.

Era frumoasă.

Bunică-mea împlinise șaiszeci de ani anul trecut și încă mai afișa eleganța simplă care o deosebea de atâtea alte femei. Fusesse foarte atrăgătoare la vremea ei. Deși mama mi-a spus că sunt copia ei fidelă, eu nu vedeam asemănarea. Presupun că frumusețea e strâns legată de starea ta de spirit și, având în vedere că a mea era întunecată și apăsătoare, asta și vedeam când mă uitam în oglindă.

— Bine, a spus ea după o vreme, uitându-se la ceasul de deasupra cuptorului. Oricum trebuie să vină cineva pe-aici și am nevoie de tine ca să-i arăți ce are de făcut.

Super. Eu mă gândeam mai degrabă la patul meu și cum ar fi să trag un pui de somn.

— Cine vine?

Nu-mi păsa, dar măcar puteam să fiu politicoasă și să întreb.

— Am tocmit un meșter de prin părțile astea să facă niște reparații și revizii pe plantație. Astăzi o să vopsească gardul din jurul criptei familiei și al locurilor de veci.

Neamul bunică-mii locuia în Louisiana de multe generații, iar locul ăsta – Plantația Twin Oaks – era al familiei de tot atâta timp. Cu mulți ani în urmă, tatăl bunică-mii a transformat casa familiei într-o pensiune-muzeu. Afacerea a avut succes și a fost moștenită de bunica, pentru că, după spusele tatălui meu, fratele bunică-mii, unchiul Jack, era un bețivan ratat, care nu era în stare să-și găsească nici fundul dacă trebuia.

Bunica a rămas aici după ce i-a murit soțul, dar, în loc să stea în casa cea mare, s-a mutat în casa care fusese cândva adăpost pentru căruțe. Și aici o să stau și eu vara asta.

Toată lumea – adică părinții mei și prietena mea cea mai bună, Kate – spera ca vara toridă din Louisiana și atmosfera relaxantă de aici să mă vindece cumva. Ei cred că orașul și amintirile pe care mi le-am făcut acolo sunt prea mult pentru mine, iar eu nu am avut

curaj să le spun că amintirile n-o să dispară niciodată. Măcar atâtea lucru știi și eu.

Așa că n-avea absolut nicio importanță unde mă aflu, dar chiar și așa, tot eram bucuroasă că sunt departe de mama și de ochii ei mari și expresivi. Se uită la mine o groază atunci când crede că nu bag de seamă și ori de câte ori face asta, mă simt ca cea mai mare ratată de pe planetă.

Nu mai știu cum să mă port cu ea – să mă prefac că mă simt mai bine numai ca să nu mai sufere? Să o ignor? Să-i spun să mă lase în pace?

Iar tata, o, Doamne, este exact opusul ei. Se poartă de parcă totul e normal, de parcă ultimul an și jumătate nici nu a existat vreodată – de parcă toți suntem teferi și nevătămați –, iar asta mă scoate din minți. Și mă întristează.

Bunică-mea și-a luat poșeta, s-a aplecat și m-a strâns în brațe.

— Te iubesc, Monroe.

— Știu, i-am șoptit.

Și-a luat cheile, dar a rămas pe loc.

— Vrei să facem un grătar la cină?

— Sigur.

— Bine atunci.

A pornit spre ușă, dar iar s-a oprit, cu mâna pe clanța de fildeș.

— O să ajungă într-o oră. Ce-ar fi să te piepteni?

— OK, i-am răspuns, deși cu siguranță știam amândouă că n-am de gând să fac asta.

Nathan

Chestia nasoală la faptul că nu puteam să conduc e că trebuia să aștept de fiecare dată să mă ducă cineva cu mașina, iar eu urăsc să aștept. Dacă stau degeaba, o iau razna, iar Nathan nebunul nu e un rol care-mi place prea tare zilele astea.

Dar cel mai mult urăsc să aștept fiindcă am prea mult timp să mă gândesc la motivele pentru care trebuie, de fapt, să aștept. La greșeala stupidă care a schimbat totul. La cum am dat-o în bară atât de rău, încât acum, vara de dinaintea clasei a doispea – pe care ar fi trebuit să mi-o petrec ieșind cu Rachel, Trevor și băieții – o să fie foarte nașpa.

Și totuși, n-o să fie nici pe departe la fel de nașpa ca vara lui Trevor.

Mi-am șters fruntea de transpirație și mi-am luat rucsacul de pe terasă. Urăsc să aștept. Nu-mi suport gândurile.

Într-a patra, Alex Kingsley i-a pus piedică lui Trevor în hol, chiar în fața clasei noastre. Stăteam în șir indian, așteptând să pornim spre sala de sport, și Trevor a intrat în mine. Ca să n-o mai lungesc, am ajuns amândoi cu cracii în sus și tot rândul de fete s-a spart de răs. Și Alex la fel – până când am tăbărât amândoi pe el în curtea școlii, la prânz.

Eu și Trevor i-am arătat rahatului ăluia cu ochi ce pățesc șmecherii. După asta, Alex i-a cam lăsat pe toți în pace și, cu toate că eu și Trevor am fost pedepsiți – a trebuit să rămânem la școală după ore în fiecare zi timp de o săptămână –, prietenia noastră a devenit mult mai strânsă.

Antipatia noastră comună față de Alex Kingsley și pasiunea pentru muzică și sport ne-au adus împreună. Până la urmă, am închis ochii la faptul că Trevor se dădea în vânt după country – n-avea ce să facă, părinții lui erau pur și simplu niște țărănoi –, iar lui a început să-i placă, în schimb, rockul meu progresiv. Lui îi plăceau muzica country, acordurile bluegrass și avea și o simpatie pentru New York Jets¹. Eu eram cu clasicii care îi plăceau tatei – cântăreți hard rock, cu chitare zgomotoase. Și țineam cu Dallas Cowboys², dar asta nu-l deranja.

Cumva, ne-am armonizat, iar trupa noastră este – sau mai degrabă *era* – cea mai tare din zonă.

O greșeală. O singură greșeală tâmpită am făcut și i-am distrus viața.

Dacă aș putea, aș face schimb de locuri cu el imediat. Poate că atunci sentimentul de vinovăție ar dispărea. Poate că atunci m-aș putea uita în oglindă, iar golul din stomac s-ar umple cu altceva în loc de scârbă de sine.

Eu sunt cel care ar fi trebuit să rămână fără un viitor. Dar sunt fiul lui Jack și al Lindei Everets, iar pe aici, asta înseamnă ceva. Pe aici, asta înseamnă că lumea se poartă cu tine cu mânuși sau îți dă o a doua șansă, chiar dacă eu nu meritam.

Am scăpat ieftin – știam asta încă de pe atunci. Toți știau, numai că se foloseau de tot felul de pretexte ca să ascundă faptul că Trevor era în spital, iar eu ar fi trebuit să ajung după gratii.

„Nathan e băiat bun.“

„Nu a mai făcut niciodată așa ceva.“

„Nu pot fi perfecți tot timpul.“

„Toți fac greșeli, chiar și cei mai buni dintre ei.“

¹ Echipă de fotbal american din zona metropolitană a New Yorkului.

² Echipă de fotbal american.

Bla bla bla.

Dar nimic nu a putut schimba faptul că o dădusem în bară rău de tot. Nici nu știam ce mă face să mă simt mai rău: faptul că ar fi trebuit s-o frec într-o școală de corecție? Sau faptul că eu eram cel care ar fi trebuit să zacă inconștient într-un pat de spital, cu oasele rupte în așa hal încât să nu mai poată niciodată să cânte la chitară și cu creierul probabil făcut terci pentru totdeauna?

Telefonul mi-a vibrat și l-am scos din buzunar, încruntându-mă când am văzut numele unchiului meu pe ecran.

Căcat. Știam ce înseamnă asta.

M-am pus în mișcare.

— Nathan, o să întârzii.

Până la Plantația Twin Oaks făceai vreo treizeci de minute și, cu toate că aerul era apăsător din cauza umidității, orice era mai bine decât să stau pe terasa din fața casei mele, uitându-mă la mașina pe care nu puteam s-o conduc și gândindu-mă la lucruri care mă făceau și mai deprimat decât eram deja.

— O iau înainte, i-am răspuns.

— E cald ca naiba, băiete. Nu vreau să faci insolație. Maică-ta o să-mi facă zile fripte dacă pățești ceva.

Părinții mei își petreceau săptămâna în nord, sperând să scape de căldură, așa că pe moment eram blocat în casă, fără mașină și fără să aibă cine să mă ducă unde voiam. Puteam să mor de insolație, iar ei n-ar fi aflat decât duminică seara, când aveau să se întoarcă, pentru că nu sunau niciodată când erau plecați și nici eu nu aveam de gând să-i sun decât dacă lua foc casa.

Aș putea spune că nu sunau pentru că semnalul era foarte slab acolo, dar adevărul este că părinții mei se plăceau mult – încă –, așa că uitau de restul lumii când plecau de acasă.

Cândva mi se părea scârbos felul în care tata o pipăia pe mama, dar acum îmi dau seamă că ei doi au o relație deosebită, ceea ce nu

pot spune despre mulți dintre părinții prietenilor mei.

— Mă descurc.

Am scos o sticlă cu apă din rucsac și mi-am turnat-o în cap. Mi-am făcut flească pletele care-mi ajungeau până la umeri, iar stropi mari mi-au împroșcat tricoul alb. Tata nu-mi suporta părul, dar mamei și iubitei mele, Rachel, le plăcea foarte mult.

Rachel chiar m-a amenințat odată că dacă mă tund, mă părăsește – glumea, normal, dar o vreme nu eram chiar sigur că nu vorbește serios.

Era păr și atât. Nu înțelegeam care era chestia, dar lui Rachel i se părea că semăn cu nu știu ce tip de la televizor, iar ea era foarte preocupată de look. Presupun că nici nu-i de mirare la o blondă așa de atrăgătoare.

— Mersi, Nate. Ești un copil bun.

„Spune-i asta lui Trevor“, mi-am zis.

— Vopseaua și pensulele sunt deja acolo, așa că nu trebuie decât să te apuci de treabă și să termini pe la cinci, sau și mai devreme dacă e nevoie. E vineri, ai vreun plan?

Rachel plecase spre lac cu o oră în urmă, împreună cu un grup de prieteni cu care ne petreceam timpul. Printre ei era și unul dintre tipii din trupa mea, Link.

Încă mai simțeam în gură gustul de cireșe al rujului ei. Venise la mine îmbrăcată cu cel mai decupat sutien de bikini pe care ți-l poți imagina și cei mai scurți blugi pe care îi avea. Dacă mi-ar fi păsat, aș fi făcut un mare scandal pe tema asta, dar, având în vedere că nu-mi mai păsa de nimic, am tăcut.

Sărise din mașină direct în brațele mele și îmi încolăcise mijlocul cu picioarele, implorându-mă să mă răzgândesc și să merg cu ei. Părea aproape disperată – de parcă știa ceva ce eu nu știam.

„Ce contează dacă îi tragi clapa doamnei Blackwell?“

„Luni tot o să ai un loc de muncă.“

LIBRIS | We know books

„Doar n-o să te dea afară unchiul tău.“

— Nate, mi-a spus, răsufând în gura mea. Hai, iubire, o să ne simțim bine.

Pentru Rachel, să ne simțim bine însemna să ne îmbătăm criță și să facem sex, iar astea erau două lucruri care nu mă mai interesau. Cel puțin nu cu ea. Nu din noaptea aia.

— Nathan? s-a auzit vocea unchiului meu la telefon.

— Nu, o las moale în seara asta. O să lucrez până la cinci, i-am răspuns și apoi mi-am băgat telefonul în buzunar.

Sau poate până mai târziu. Nu mă aștepta nimic acasă, iar fără Rachel și trupă, ce puteam să fac?

Drumul până la Plantația Twin Oaks a fost oribil. Era cald și înăbușitor, iar când am ajuns acolo, nu mai aveam tricoul pe mine. Picioarele îmi erau learcă de transpirație, la fel ca tot corpul, și aveam ciudă pe mine că mă încălțasem cu ghetete de lucru în loc să-mi iau ceva mai practic, ca o pereche de teniși sau sandale.

Alea era impresionantă, dacă ești pasionat de lucruri de genul ăsta. Era mărginită de-o parte și de alta de stejari uriași, foarte bătrâni. Ramurile lor se întindeau pe deasupra aleii, formând o boltă, iar eu mă bucuram de umbră în timp ce mă îndreptam spre casa mare.

Câteva mașini erau parcate lângă o clădire mică din dreapta și m-am oprit în ultima clipă, pentru că eram destul de sigur că doamna Blackwell nu mai locuiește în casa cea mare. Am zărit o casă încă și mai mică peste drum, undeva mai în spate, la mai bine de șase metri. Avea răsaduri de flori în față, sub nivelul terasei. Petunii mov și albe, la fel ca la bunicii mei acasă. Flori de bătrânică.

M-am hotărât să îmi încep căutările de acolo.

Mi-am lăsat rucsacul pe prima treaptă, am urcat treptele câte două și am sunat la ușă. Am lăsat să se scurgă câteva minute și am sunat din nou, de data asta ținând degetul apăsat vreo două

secunde. Auzeam soneria răsunând înăuntru și am făcut un pas în spate.

— Căcat, am mormăit, uitându-mă urât la ușă, de parcă așa o puteam face să se deschidă.

Mi-era cald, eram transpirat și nu prea aveam chef să caut pe toată plantația aia afurisită cine știe ce cimitir sinistru.

După ce-a mai trecut un minut, când mă hotărâsem că exact asta trebuie să fac, am auzit un târșăit de picioare și apoi s-a deschis ușa.

Tocmai îmi legam o bandană în jurul capului, ca să nu-mi intre părul în ochi. Am băgat un zâmbet și m-am întors să o salut pe doamna Blackwell.

Numai că nu era doamna Blackwell cea care ieșise pe terasă.

Era o fată. Atâta lucru știam și eu. Dar câți ani avea? Nu puteam să-mi dau seama, pentru că în clipa aia n-aș fi fost în stare nici măcar să-ți spun dacă era drăguță sau nu.

Eram mult prea absorbit de ochii ei, a căror privire m-a lovit direct în piept, așa cum un baros lovește în piatră. Aveau o culoare neobișnuită – cenușiu sau verde-deschis – și da, erau de-a dreptul izbitori, chiar exotici, dar nu culoarea sau forma lor m-a impresionat.

Ce m-a fermecat a fost ce am văzut în ei. Ceva indescriptibil, și totuși atât de familiar, pentru că era ca și cum m-aș fi uitat în oglindă. Și care a fost primul meu gând în timp ce mă uitam la ea, iar zâmbetul mi se ștergea încet-încet de pe față?

Frate, ce nasol...

Monroe

Băiatul care stătea pe terasă era transpirat și pe jumătate dezbrăcat. Nu era tipul în vârstă pe care îl așteptam. În niciun caz.

Presupun că încerca să pară șmecher cu bandana aia pe cap și cu blugii scurți lăsați pe șolduri atât de jos, încât îi vedeam betelia chiloților, dar chiar așa?

Chiar cred toți băieții că noi, fetele, ținem neapărat să știm ce marcă de chiloți poartă? Mie mi se părea că arată ridicol și nu-mi puteam închipui cum o fi să mergi cu pantalonii gata să-ți pice în vine. Probabil că era incomod. Și cu siguranță de tot răsul.

Nu avea tricou pe el și sunt sigură că de-asta mi-am îndreptat automat privirea spre tatuajul lui. Era interesant de studiat – niște simboluri exotice în tuș negru, pornind de sus, de pe umăr și oprindu-se chiar deasupra bicepsului.

Nu mi-am dorit niciodată un tatuaj, dar, cu o vară înainte ca viața mea să devină un rahat, am vrut să-mi pun cercel în buric. Toate fetele de la școală aveau unul și, pe scala prostului gust, un cercel în buric nu mi se părea că ar fi la același nivel cu tatuajele, să zicem că ar fi ajuns la șapte din zece, dar pe mama o îngrozea ideea. Replica ei a fost cam așa: „Poți să te mai gândești la asta când o să fii destul de mare să poți vota.“

Și cu asta s-a terminat povestea, pentru că tata e un laș, mereu îi ține partea.

— Hei, mi-a spus tipul.

La început, nu i-am răspuns și am făcut un pas ca să arunc o

privire în spatele lui, dar nu vedeam niciun tip în vârstă; părea să fi venit singur.

— Ai venit să vopsești gardul?

Ochii i s-au îngustat un pic, cel mai probabil pentru că îi vorbisem cam bătărește. Dar, în apărarea mea, trebuie să spun că întârziase și mă trezise din somn. În perioada aia, somnul era o parte importantă a zilelor mele. Chiar prea importantă, în opinia părinților mei, iar asta era unul dintre motivele pentru care mă trimiseseră să-mi petrec vacanța de vară la bunica. În oraș, ei erau plecați la muncă, iar eu rămâneam singură – liberă să dorm cât de mult voiam și să-mi petrec ziua în pijama.

Bunică-mea nu mă lăsa să stau în pijama. Poate că încă nu își dăduse seama cum să mă convingă să mă pieptăn în fiecare zi, dar sigur știa cum să mă facă să mă simt vinovată că stau îmbrăcată în pijama.

— Tu cine ești? m-a întrebat el în loc să-mi răspundă la întrebare.

— Dar tu cine ești? m-am răstit eu.

— Eu te-am întrebat primul.

„OK, câți ani avem? Cinci?“

Și-a frecat bărbia și a scos un fel de oftat. Mi se părea că nu e prea binedispus, dar nici eu nu eram, așa că din punctul ăsta de vedere, eram chit.

Nu știu cât am stat așa, uitându-ne unul la celălalt. Numai bâzâitul albinelor din caprifoi umplea tăcerea dintre noi. Mi-am lăsat greutatea pe celălalt picior, dintr-odată conștientă că părul îmi atârna la ceafă ca o cârpă. Ca o cârpă plină de cocoloașe, pentru că nu mai fusese pieptănat de mult.

— Monroe, i-am răspuns în cele din urmă.

— Monroe, a repetat el, de parcă nu mă credea.

Am tras de maiou și mi-am aranjat bretelele.

— Ai vreo problemă cu numele meu?

— Mnu, a clătinat el din cap.

Apoi și-a trecut palma peste ceafă. Sunt sigură că a făcut asta ca să-și scoată pieptul în evidență.

Ca să-și scoată pieptul în evidență, dar și mușchii abdominali. Nu vreau să spun că mă uitam intenționat, pur și simplu era greu să nu observi, având în vedere că era atât de... dezbrăcat.

— Am venit aici să fac o treabă.

A făcut un pas în spate.

— Știi unde sunt îngropați membrii familiei sau nu?

Mi-a trecut prin cap să-l mint, dar ce rost avea? Bunică-mii nu i-ar fi picat bine și, în plus, nu era ca și cum trebuia să mă duc cu el și să-i țin companie. Dacă îi arătam repede unde se află cavoul, mă puteam întoarce imediat la treaba mea mult mai importantă: să trag un pui de somn.

— Vino cu mine.

Mi-am făcut loc pe lângă el și am așteptat să aud ușa închizându-se în spatele meu înainte să cobor treptele și să mă duc în spatele casei. Instrumentele lui de lucru erau pe terasa din spate și l-am așteptat să le ia – o cutie cu vopsea și niște pensule –, apoi am pornit pe aleea pietruită care ducea spre grădinile extravagante.

Bunică-mea are cea mai extravagantă plantație din Louisiana. Construită în stil *Greek Revival*¹, a apărut în câteva filme și, deși casa nu mi se pare așa de impresionantă – e veche –, grădinile mi-au plăcut dintotdeauna. La stânga casei e un labirint în care îmi petreceam mult timp când eram mai mică, jucând tot felul de jocuri sau citind câte o carte. Iar dincolo de el, pe un mic deal înconjurat de

¹ Stil arhitectural foarte popular în SUA în prima parte a secolului al XIX-lea, cu elemente care evocă templele grecești ale Antichității (coloane în stil doric, ionic sau corintic, friză etc.) (n. red.).

stejari maturi, se află cavoul familiei. Nu pare prea departe de casă, și presupun că nu e, dar când am ajuns acolo, de-abia mai răsufлам.

Ceea ce e rușinos, pentru că sunt fotbalistă – am o bună condiție fizică – sau, cel puțin, eram înainte să m-apuc să dorm în fiecare după-amiază și să nu-mi mai pese de nimic.

M-am întors și am simțit că mi se înroșesc obrajii când am văzut că băiatul ăsta mă privea țintă. După ce mi-am dres glasul și am căutat să-i vorbesc pe un ton cât mai firesc, i-am spus:

— Cum te cheamă?

— Nathan, a spus el.

— Nathan și mai cum?

Rahat. Acum sigur o să creadă că pe mine chiar mă interesează.

Un zâmbet firav i-a apărut pe față și, fir-ar să fie, obrajii mi s-au aprins și mai rău. Fac pariu că erau roșii ca merele din castronul de pe masa bunică-mii.

— Numele meu de familie e Everets. Al tău care e?

— Blackwell.

Și-a pus pensulele pe cutia cu vopsea de la picioare.

— Și de unde ești tu, Monroe Blackwell?

Nathan s-a apropiat de gardul de fier, care era șters și scorjit. Arăta de parcă o vacă bălțată ar fi explodat peste el.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele de la spate și mi-am îndepărtat o șuviță de păr din ochi, suflând spre ea.

— Din New York.

— Și ești aici pentru că...

„Sunt aici pentru că nimeni nu știe ce să facă cu mine.“

— Uite, n-am niciun chef să stăm la taclale de parcă am fi prieteni, așa că o să te las să te apuci de treabă, bine?

A dat din umeri și n-a spus nimic, iar asta, din nu știu ce motiv, m-a scos din sărite. Nu eram obișnuită să mi se dea cu flit atât de ușor. Eram obișnuită să fiu pusă la microscop – eram obișnuită ca

toate acțiunile mele să fie studiate bucată cu bucată. Mă obișnuisem ca părinții, profesorii și prietenii mei să se agățe de orice cuvânt îmi ieșea pe gură, de parcă ar fi fost Sfânta Scriptură.

Desigur, evanghelia după Monroe nu e plină de minuni, dar atâta vreme cât vorbeam, ei erau fericiți. Pentru că varianta „Monroe care vorbește“ nu e atât de înspăimântătoare ca versiunea mută cu care avuseseră de-a face cu câteva luni în urmă. Pe atunci, eram aproape de băgat în cămașă de forță.

Pe atunci... M-am înfiorat. Mnu. Azi n-o să mă gândesc la asta.

Încă o dată mi-am aranjat bretelele maioului, trăgând un pic de material ca să nu mi se lipească de piept. Chiar dacă stejarii făceau umbră, mi se părea groaznic să-ți petreci după-amiaza acolo dând cu vopsea. Pentru că nu era doar cald, era de-a dreptul înăbușitor.

Asta mă făcea să mă întreb ce-o fi cu Nathan.

Pantalonii lui scurți erau marca Abercrombie, ghetetele erau Docs, iar chiloții, pe care i-am menționat mai devreme, tot Abercrombie. Nu vorbea ca un idiot, deși bandana de pe cap era de țaran. Părea să vină dintr-o familie cu bani. Mă întrebam de ce e obligat să vopsească gardul unei bătrâne oarecare, într-o după-amiază făcută pentru piscină și plajă. Sau pentru orice alt loc în afară de asta.

S-a uitat la mine și m-am întors repede, pentru că, deși părea că mă holbez la el, nu făceam asta. Adică nu mă holbam chiar *la el*.

— Ce semnifică tatuajul tău? l-am întrebat repede.

— Parcă nu voiai să stăm de vorbă.

— Păi nu vreau, m-am bâlbâit, enervată la culme că mă simțeam tulburată.

O clipă, nu a spus nimic. De fapt, a trecut mai mult de-o clipă până când s-a uitat la tatuaj.

— E celtic, a zis el, dând din umeri.

Uau. Mă copleșise cu atâtea informații!

— Celtic, adică...

Și-a dres glasul în felul în care o face tata atunci când mama îl freacă la cap cu ceva, iar el nu vrea să răspundă. Nu știu de ce, dar tipul ăsta, Nathan, era și mai închis în el și mai ostil decât eram eu, ceea ce îmi stârnea și mai mult interesul față de el – sau, mai degrabă, dorința de a afla de ce este așa.

— Adică nu știu ce înseamnă, dar mi s-a părut că arată mișto.

Nu l-am crezut. Nu te tatuezi așa, că-ți vine.

— Bine că nu ți-ai scris numele prietenei pe piele, pentru că...

Și-a ridicat iute privirea.

„O, Doamne, nu-mi vine să cred că am spus asta!“

Doamne. Acum o să creadă că vreau să-l trag de limbă să văd dacă are sau nu prietenă, și chiar nu voiam. Obrajii mă ardeau și știam că sunt și mai roșii decât înainte. Ce rahat. Acum sigur o să creadă că-mi place de el în felul ăla.

Dar s-a uitat la mine de parcă eram retardată.

— Asta chiar ar fi o prostie.

OK, deci chestia cu prietena era un subiect sensibil, iar pe el nu-l interesa câtuși de puțin ce cred eu. De fapt, părea cam nervos.

— Se mai întâmplă, i-am răspuns eu.

Și-a mijit ochii, de parcă încerca să-și dea seama de unde să mă ia, și atunci mi-am zis că e timpul să plec. Mă duceam la fund aici și efortul de a sta la suprafață mi s-a părut dintr-odată mult prea obositor. Mă simțeam un pic amețită, așa că m-am gândit să mă întorc în pat.

— OK, te las să-ți vezi de treabă, am zis, dând să plec.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, prințesă.

— Mă cheamă Monroe! m-am răstit eu la el, cu vocea unui copil de cinci ani.

Hei! De ce mă făcea băiatul ăsta să mă transform într-un copil imatur, care nu se poate controla?

Fără să mai spună un cuvânt, Nathan s-a aplecat să deschidă cutia cu vopsea, iar eu m-am grăbit să mă întorc în casă. Nu m-am

uitat nici măcar o dată înapoi. Nici măcar când am ajuns în labirint, unde aş fi putut trage cu ochiul fără ca el să mă vadă.

M-am dus țință spre casă și, odată înăuntru, am băut două pahare cu apă înainte ca oboseala – starea mea permanentă – să mă doboare. Pentru a fi orice altceva în afară de apatică, trebuia să consum prea multă energie.

Era un sentiment copleșitor, dar unul cu care eram obișnuită, așa că am făcut ce fac de obicei atunci când mă apucă. M-am târât până sus, m-am trântit în pat și m-am gândit cu dor la pastilele albastre de care nu mă mai puteam bucura.

Mi-am închis ochii, m-am întors pe-o parte, m-am cuibărit cu capul în pernă și m-am rugat să adorm.

Nathan

Când telefonul mi-a țârâit a cincea oară în răstimp de o oră, am tras o înjurătură și l-am scos din buzunar.

Rachel.

Fata asta nu înțelegea că unii dintre noi trebuie să muncească? Nu știa că unii dintre noi au un program de lucru stabilit de instanță, ca să nu ajungă într-o școală de corecție? Furia mi s-a răspândit, fierbinte și iute, prin tot corpul, așa că a trebuit să fac un efort să mă stăpânesc. Ce parte nu înțelegea?

De când avusese loc accidentul, se purta de parcă nu se schimbasese nimic. De parcă eram la fel amândoi. De parcă ea *avea nevoie* să fim la fel, ca să poată face față la faptul că Trevor era în spital și că probabil nu va ieși niciodată de acolo.

Dar eu nu puteam să mă prefac și, de câte ori încercam să vorbesc cu ea, îmi închidea gura. Încerca să schimbe subiectul sau să mă ademenească să facem sex. Ar fi făcut aproape orice, numai să *nu* vorbească despre noaptea aia. Dar să ne prefacem că totul va fi bine era al naibii de obositor.

Doamne, Rachel era atât de obositoare!

Am scos un oftat și i-am citit mesajul: „Vezi cum faci să vii încoa. Mi-e dor de tn.“

Cuvintele ei erau dulci ca mierea, dar m-au făcut și mai furios și m-am gândit să o sun pe loc. M-am gândit să spun tot ce am de spus chiar în momentul ăla, dar, după câteva clipe, mi-am închis telefonul și mi l-am băgat în buzunar. Trebuia să fac asta față în față.

Am înmuiat vârful pensulei în cutie și am mai întins un strat proaspăt de vopsea neagră pe partea din grilajul de fier la care lucram. Era aproape cinci, iar eu făcusem cam jumătate din treabă. Mă gândeam că dacă m-aș trezi luni devreme, aș termina tot gardul până la prânz. Sau aș putea da cu vopsea până se întunecă, oricum nu aveam nimic mai bun de făcut.

Am luat o pauză și am scos o sticlă cu apă din rucsac, cu privirea îndreptată spre casa mai mică, aflată dincolo de casa principală de pe plantație. Am băut îndelung, fără să-mi iau ochii de acolo.

Monroe.

Nu, mai degrabă Prințesa Monroe. Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc. Prințesa Monroe, care e plină de ranchiună.

Care naiba e treaba cu ea?

Presupun că mulți tipi ar spune că e mișto. Prin maioul ăla mic pe care îl purta se vedeau niște forme, iar cu părul ăla negru și cu ochii mari, era chiar plăcută la vedere. Dar cu atitudinea aia, chiar că nu-mi doream să am de-a face cu ea. Eram aproape sigur că e foarte preocupată de sine și, în plus, plină de ifose. Doar era din New York.

Căcat. Am pus capacul la sticla de apă și am băgat-o înapoi în rucsac. Practic, eram cu Rachel încă, chiar dacă în minte o părăsisem cu săptămâni în urmă, așa că de ce mă tot gândeam la fata asta?

— Nathan?

M-am întors surprins. Doamna Blackwell se îndrepta spre mine. De unde naiba apăruse? Era o doamnă drăguță, îmi plăcuse dintotdeauna, mai ales că era mare amatoare de fotbal. Nu rata niciun meci de vineri seara și tare îi mai plăcea să-l ia la rost pe antrenor când nu era de acord cu o manevră.

Am zâmbit.

— Bună seara, doamnă Blackwell. Am de gând să continui, dacă n-aveți nimic împotriva.

Mi-a zâmbit și ea și, în timp ce o studiam, mi-am dat seama de unde avea Prințesa Monroe ochii ăia de o culoare așa de neobișnuită. Ciudat, nu-i mai observasem până atunci, dar nu e ca și cum acordasem vreodată cine știe ce atenție cuiva care are mai mult de douăzeci și cinci de ani. Asta ar fi fost ciudat.

— Nici nu vreau să aud. E deja cinci și ești aici de ore bune.

Am aruncat o privire spre gard, iar ochii i s-au mai împlânzit un pic.

— Arată minunat, Nathan.

O clipă, am stat amândoi așa și ne-am uitat la gardul vopsit doar pe jumătate, care înconjură cavoul familiei.

Fierul fusese forjat în niște modele destul de complicate și, deși mi se părea cam sinistru să păstrezi osemintele familiei pe proprietate, nu mă gândeam să judec pe cineva. Prin locurile alea, o grămadă de oameni făceau la fel.

— N-am făcut decât să arunc niște vopsea pe el, doamnă Blackwell. N-are de ce să nu iasă bine.

— Așa o fi.

Am zâmbit și s-a întors spre mine, cu mâinile în șolduri.

— A sunat unchiul tău. A tot încercat să dea de tine, dar cred că și s-a închis telefonul. Mai are niște lucruri de rezolvat pe un șantier, așa că nu poate să te ducă acasă cu mașina.

Stăruia asupra mea cu o privire atât de pătrunzătoare, încât mă neliniștea. Bineînțeles că știa despre noaptea aia. Bineînțeles că știa că am permisul suspendat. Toți oamenii din țara asta afurisită știau despre noaptea aia.

M-am gândit la frigiderul de acasă. Era plin cu berea tatei și mi-am zis că dacă mă încui în casă pe întuneric și beau în liniște până mă fac pulbere, n-o să mă mai gândesc la noaptea aia. N-o să-mi mai pese de găurile negre din capul meu. Cele pe care încercam cu disperare să le umplu. Cele care nu ar fi trebuit să fie acolo. Cele care ar putea să-mi spună de ce naiba fusesem atât de prost.